

Sygn. akt *XVII AmT 130/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	St. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 1 lipca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Instytutu (...) w P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 23 sierpnia 2018 r. Nr (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w pkt 1 i 2 w ten sposób, że obniża karę pieniężną w każdym punkcie do wysokości 3 000,00 zł (trzech tysięcy złotych);
- znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 130/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 sierpnia 2018 r. Nr (...) wydaną na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1907 ze zm.) (dalej: PT) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 ze zm.) (dalej: ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 i art. 268a ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) (dalej k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE) nałożył na **Instytut (...) z siedzibą w P.** (dalej powód) karę pieniężną, płatną do budżetu państwa, za nieprzekazanie w ustawowym terminie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 7 750,00 zł (słownie: siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych),
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 7 750,00 zł (słownie: siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych).

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód. Zaskarżając Decyzję w całości na podstawie art. 127 § 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 129 § 1 i 2 k.p.a. zarzucił Prezesowi UKE:

1. wydanie Decyzji z naruszeniem art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez oparcie Decyzji wyłącznie na ustaleniach faktycznych, których dokonał Prezes UKE, które to ustalenia w żaden sposób nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu faktycznego, w szczególności w zakresie możliwości finansowych powoda;
2. wydanie Decyzji z naruszeniem art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1, art. 78 § 1 i 2, art. 84 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez:
 - brak wyczerpującego zgromadzenia materiału dowodowego,
 - brak wyczerpującego, rzetelnego i wszechstronnego rozpatrzenia materiału sprawy co doprowadziło Prezesa UKE do poczynienia w Decyzji całkowicie dowolnych i nieuprawnionych ustaleń faktycznych i prawnych, w szczególności w zakresie możliwości finansowych powoda;
3. wydanie Decyzji z naruszeniem art. 210 PT poprzez jego błędne zastosowanie i wykładnię, tj. poprzez nałożenie kary nieuwzględniającej w dostateczny sposób zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności powoda oraz jego możliwości finansowych, a w konsekwencji wydanie Decyzji niedostosowanej do indywidualnej sytuacji podmiotu naruszającego prawo.

Wskazując na powyższe zarzuty – wszystkie łącznie, jak też każdy z osobna, powód wniósł na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 lub § 2 k.p.a. o uchylenie zaskarżonej Decyzji w przedmiocie wysokości kary za niewypełnienie obowiązku udzielenia informacji w części w jakiej nałożono nią karę w wysokości 7 550,00 zł i orzeczenie w obu przypadkach kary w wymiarze po 3 000,00 zł, ewentualnie o przekazanie sprawy do rozpatrzenia Prezesowi UKE.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o: oddalenie odwołania w całości; przeprowadzenie dowodów z dokumentów stanowiących akta administracyjne sprawy na okoliczność przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego sprawy oraz treści zaskarżonej Decyzji; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1440 zł.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Instytut (...) z siedzibą w P. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...) (okoliczność niesporna). W ramach ww. Instytutu za świadczenie usług telekomunikacyjnych odpowiada jednostka organizacyjna (...) (k. 14 akt adm.).

Powód nie przekazał Prezesowi UKE do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej (SIIS) w ustawowym terminie, przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, za 2014 i 2016 rok (okoliczności niesporne).

Zawiadomieniem z 28 czerwca 2018 r. (k. 1- 11 akt adm.) (doręczonym prawidłowo powodowi 2 lipca 2018 r.) Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na Instytut (...) z siedzibą w P. w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014 i 2016. W tymże piśmie Prezes UKE wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary

w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował powoda o możliwości udziału strony w każdym stadium postępowania oraz o możliwości wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. Prezes UKE powiadomił również powoda o włączeniu do akt sprawy materiału dowodowego w postaci kopii decyzji Prezesa UKE z 8 września 2017 r. nr (...) (k. 6-14 akt sąd.).

W odpowiedzi powód wniósł o nałożenie kary w minimalnej wysokości, gdyż jak podniósł taka kara będzie adekwatna do stopnia naruszenia obowiązków wynikających z prawa telekomunikacyjnego, spełni funkcję represyjną oraz prewencji szczególnej. Jednocześnie powód załączył do pisma dokumenty finansowe jak rachunek zysków i strat, bilans, CIT-8, CIT-8/O za 2016 i 2017 rok (k. 14-41 akt adm.). Oprócz tego powód złożył zaległe informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego dostępnego pod adresem: (...) za rok 2014 oraz 2016 (okoliczności niesporne).

W dniu 23 sierpnia 2018 roku Prezes UKE wydał zaskarżoną Decyzję (k. 43- 52 akt adm.).

W 2017 r. powód osiągnął przychód całkowity w wysokości(...) zł, zaś przychód jednostki organizacyjnej (...) odpowiedzialnej za świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach Instytutu wyniósł w 2017 r.(...) zł, z czego (...)zł stanowiła dotacja z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (k. 14, 18 akt adm.).

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń oraz o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w zakresie żądania orzeczenia kar pieniężnych w niższych wysokościach niż nałożone Decyzją. Sąd nie przychylił się natomiast do wniosku powoda o uchylenie zaskarżonej Decyzji, ponieważ nie ulega wątpliwości, iż istnieje podstawa prawna do nałożenia na powoda rzeczonych kar, gdyż dwukrotnie nie wypełnił on obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, dopuszczając się tym samym czynów zagrożonych administracyjną karą pieniężną przewidzianą w ustawie Prawo telekomunikacyjne. W takim zaś przypadku, gdy Prezes UKE zastosował normy prawa materialnego odnoszące się do danego stanu faktycznego, Sąd nie powinien wydać orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, ale wobec podstaw do zmiany Decyzji w zakresie kar nią nałożonych wydać orzeczenie o charakterze reformatoryjnym, co ma miejsce w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjnego, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przy czym co istotne, stosownie do zawartej w art. 29 ust. 7 ustawy o wruist delegacji ustawowej Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2014, poz. 276, zwane dalej „Rozporządzeniem”), w którym w myśl regulacji ustawowej określili:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania.

Jednocześnie jak wynika z przedmiotowego Rozporządzenia oznaczone informacje przekazuje się Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej drogą elektroniczną przy użyciu dokumentów elektronicznych za pomocą interfejsu internetowego SIIS, czyli Systemu Informacyjnego o Infrastrukturze Szerokopasmowej służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze komunikacyjnej i publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz budynkach umożliwiających kolokację, usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu.

Powyższe oznacza, iż przekazanie danych wymienionych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma nastąpić w formie elektronicznej do systemu SIIS i ciąży na każdym przedsiębiorcy telekomunikacyjnym w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni, według stanu na 31 grudnia.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega.

Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. W myśl tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Odnosząc powyższe, do okoliczności niniejszej sprawy Sąd stwierdził, że nie budzi wątpliwości, iż w 2014 i 2016 r. powód, wykonując działalność telekomunikacyjną jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru tych przedsiębiorców pod numerem (...), nie wypełnił w ustawowo określonym terminie obowiązku przedłożenia aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych.

Powód nie przesłał ww. informacji pomimo, iż już w ustawie unormowano elektroniczny sposób przekazywania danych, a w Rozporządzeniu wskazano wszystkie szczegółowe parametry, podając, że przekazanie odbywa się za

pomocą interfejsu internetowego SIIS, z którego nie skorzystał powód. Istotnym jest przy tym, że wobec określenia tylko jednej metody przekazania danych, wyłącznie elektroniczne przesłanie danych do SIIS stanowi o wykonaniu obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, którego nie zrealizował powód. Fakt ten, odnotowany przez organ regulacyjny, nie został podważony przez powoda, który w toku postępowania administracyjnego zauważył, że nie odnalazł potwierdzenia złożenia do Urzędu sprawozdań o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, a w trakcie postępowania sądowego wskazał na złożenie wymaganych danych w dniu 23 lipca 2018 r., czyli po terminie, co potwierdził pozwany wskazując, że strona złożyła zaległe informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego dostępnego pod adresem: (...) za rok 2014 oraz 2016. Natomiast nieprzekazanie przez przedsiębiorcę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w ustawowym terminie stanowi o niewypełnieniu obowiązku unormowanego w tym przepisie.

Powyższe okoliczności wskazują zatem, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki do nałożenia na powoda kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma bowiem charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy. Zarzucalność czynu związana jest z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Nadmienić w tym miejscu trzeba, że przedsiębiorca telekomunikacyjny sam musi monitorować regulacje kształtujące prowadzoną przez niego działalność, w tym sprawdzać jakim obowiązkom podlega. Posiadanie na ten temat wiedzy i postępowanie zgodnie z wymogami jakie prawo nakłada na przedsiębiorców telekomunikacyjnych stanowi o minimum należytej staranności takiego przedsiębiorcy. Powód powinien zatem posiadać wiedzę na temat przepisów regulujących prowadzoną przez niego działalność i stosować się do ciężących na nim z tego tytułu obowiązków, zwłaszcza skoro z przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych jasno wynika jakie dane ma przekazać przedsiębiorca telekomunikacyjny i w jakim terminie.

Rozważając nałożenie na powoda kary w kontekście warunków z art. 209 ust. 1a PT Sąd zważył, że organ słusznie uznał, że nałożenie administracyjnej kary pieniężnej na powoda jest potrzebne. Z powyższego przepisu wynika, że kara może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Zatem decyzja odnośnie nałożenia kary pozostawiona jest uznaniu organu, który może ją nałożyć lub nie w przypadku gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, czyli również w razie przedłożenia przez przedsiębiorcę stosownych danych po upływie ustawowego terminu, jak w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu nałożenie na powoda kary jest uzasadnione długotrwałością naruszenia, bowiem powód zaprzestał naruszania prawa dopiero w toku postępowania administracyjnego, przekazując dane za lata 2014 i 2016 w dniu 23 lipca 2018 r.

Ustawodawca określił warunki nakładania kar pieniężnych w art. 210 ust. 1 PT, zgodnie z którym karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W art. 210 ust. 2 PT określono zaś, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes Urzędu uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Sąd w całości podzielił opinię pozwanego co do zasadności orzeczenia wobec powoda kar pieniężnych, ale nie odnośnie ich wysokości.

W sposób prawidłowy pozwany ocenił zakres naruszenia przedmiotowego obowiązku informacyjnego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jak i możliwe jego skutki, dokonując tej oceny przez pryzmat celu ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Wskazać tu należy, że przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma zapewnić stworzenie warunków rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym poprzez likwidację barier, poprawę dostępu do gruntów, budynków w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przyczyniając się w konsekwencji do wspierania równoprawnej i

skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym świadczenia usług najwyższej jakości. Niedopełnienie przez powoda przedmiotowego obowiązku utrudniło zatem pozwanemu realizację powyższych obowiązków, jak również mogło prowadzić do zaburzenia w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Ponadto wypełnienie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020 (dalej (...)). W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach (...). Zaznaczyć tu należy, że dla celów prawidłowego przeprowadzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE udostępnił i administruje systemem SIIS, którego funkcjonalności mają za zadanie usprawnić proces przesyłania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w tym ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilość w raportach składanych przez podmioty do tego zobowiązane, czyli nie wyłączając powoda. W przekonaniu Sądu, w konsekwencji, każdy przypadek nieprzekazania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, czyli w tym przypadek powoda, wpływa negatywnie na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali kraju, stąd nie może być bagatelizowany. Nieprzekazywanie przez podmiot zobowiązany odpowiednich danych utrudnia bowiem istotnie Prezesowi UKE typowanie obszarów, na których istnieje zapotrzebowanie na udzielenie wsparcia ze środków pochodzących z (...). Tymczasem powód nie przedstawił jakichkolwiek aktualnych danych za 2 lata- 2014 i 2016 rok, wysłał je dopiero 23 lipca 2018 r. przez co do tego momentu organ nie miał wiedzy w przedmiocie ujawnionych przez powoda po latach danych, zatem zakres naruszeń był znaczny.

Pozwany uwzględnił również okoliczność, iż dotychczas na powoda zostały nałożone kary pieniężne przez Prezesa UKE decyzją z dnia 8 września 2017 r. nr (...) (k. 6-14 akt sąd.), również za niedopełnienie obowiązków informacyjnych, tyle że określonych w art. 7 ust. 2 PT i za lata 2013 i 2015, co wskazuje, że powodowi zdarzało się już do tej pory nie realizować obowiązków informacyjnych innego typu, a co musiało wpłynąć na zaostrzenie wymiaru kar pieniężnych w niniejszej sprawie. Biorąc zaś pod uwagę fakt, iż wymienioną decyzją nałożono na powoda kary w kwotach po 900 zł za każdy rok, Sąd zważył, iż kary szacowane w niniejszej sprawie powinny kształtować się na wyższym poziomie, ale nie na przyjętym w Decyzji poziomie 7 750,00 zł za każde z naruszeń.

Pomimo, że zgodnie z art. 210 ust. 1 PT, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, Prezes UKE nakłada w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym, stąd organ za podstawę miarkowania kar przyjął całkowity przychód powoda z 2017 r. w wysokości (...) zł, to w okolicznościach niniejszej sprawy, nawet przy sporym przychodzie ogólnym powoda, nałożone na powoda kary w wysokości określonej w Decyzji należy uznać za nieproporcjonalne. Trzeba bowiem zauważyć, że Instytut (...) w P. prowadzi generalnie działalność innego typu niż działalność telekomunikacyjna. Zasadnicza działalność Instytutu wspierana jest za pomocą dotacji budżetowych, stąd przychód powoda zwolniony z opodatkowania uzyskiwany w tej formie wyniósł aż (...) zł. Dlatego przychody powoda w zdecydowanej mierze nie są osiągane z tytułu działalności telekomunikacyjnej. Z kolei tym wycinkiem działalności zajmuje się jednostka organizacyjna Instytutu – (...), której przychód w 2017 r. wyniósł (...) zł, w tym (...) zł otrzymano w ramach dotacji. Sąd zważył, że ten właśnie przychód powinien mieć znaczenie przy miarkowaniu kary.

Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie w sytuacji, gdy karany podmiot prowadzi także działalność gospodarczą, która nie podlega kompetencjom Prezesa UKE, niezbędne jest uwzględnienie, przy ocenie proporcjonalności wysokości nałożonej na niego kary, relacji tej kary do przychodów uzyskiwanych z działalności telekomunikacyjnej (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn. III SK 45/15, LEX nr 2117655). Sąd Najwyższy w powołanym wyroku zauważył, iż rozstrzygając o proporcjonalności wymierzonej kary uwzględnia się przede wszystkim realizację jej funkcji w danych okolicznościach faktycznych, zaś kryterium przychodu uzyskiwanego z tytułu działalności sankcjonowanej karą nie ma decydującego (rozstrzygającego) znaczenia dla wyników takiej oceny.

Nie ma zatem obowiązku odnoszenia górnej ustawowej granicy zagrożenia karą pieniężną do tak wyodrębnionej części przychodów przedsiębiorcy. W przypadku przedsiębiorstw wielobranżowych kara pieniężna może konsumować, a nawet przewyższać, przychody z działalności przedsiębiorcy, z tego segmentu rynku, na którym dopuścił się naruszenia. Niemniej, w konkretnych okolicznościach, taka kara może zostać uznana za nieproporcjonalną.

Sąd Okręgowy zważył natomiast, że w okolicznościach niniejszej sprawy, w sytuacji gdy zachodzi ogromna dysproporcja pomiędzy ogólnymi przychodami powoda, w dodatku opartymi na dotacjach budżetowych związanych z działalnością badawczą i naukową Instytutu, a przychodami osiąganymi z działalności telekomunikacyjnej stanowiącymi ułamek tych przychodów i też niemalże w połowie pochodzącymi z dotacji, punktem odniesienia powinny być przychody powoda z działalności telekomunikacyjnej, ponieważ dopiero takie podejście pozwoli na adekwatne ustalenie wysokości kar w niniejszej sprawie. Miarkowanie bowiem kar w tej perspektywie zapewni ich proporcjonalność.

Biorąc zatem pod uwagę ograniczony przychód powoda, Sąd stanął na stanowisku, że dwie kary nałożone przez Prezesa UKE w kwotach po 7 750,00 zł nie są w stosunku do niego współmierne. W ocenie Sądu stan faktyczny sprawy w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego uzasadnia nałożenie kar pieniężnych oraz ustalenie ich wymiaru w wysokości określonej w kwocie 3 000,00 zł za każde naruszenie.

Wysokość tych kar pozostaje we właściwej proporcji do stwierdzonych naruszeń, dotychczasowej działalności powoda, w tym okoliczności złożenia przez niego w toku postępowania administracyjnego zaległych sprawozdań oraz jego możliwości finansowych. Kary w tej wysokości spełnią funkcję represyjną, prewencyjną i wychowawczą, wpływając na zdyscyplinowanie powoda oraz innych przedsiębiorców w należyтым wykonywaniu ich ustawowych obowiązków.

Mając powyższe na uwadze Sąd zmienił zaskarżoną Decyzję w pkt 1 i 2, na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c., obniżając karę pieniężną w każdym z tych punktów z 7 750,00 zł do 3 000,00 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie tylko częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze fakt, iż powód wnosił o uchylenie Decyzji, a Sąd jedynie ją zmienił co do kary, to należało uznać, że każda ze stron w równym stopniu wygrała jak i przegrała sprawę.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik